

man maa have misforstaaet ham, saasandt man mindes den afgjørende Indskydelse, han i sin Tid havde paa vor nuværende Valglov, der dog netop har indført, hvad man kalder den almindelige Valgret. Men desuden er der vel heller Ingen, der vil nægte, at „den plebeiske Aand“ saavel som enhver anden menneskelig Aand, den aristokratisk paa ingen Maade undtaget, lider undertiden af, hvad man maa kalde „onde Instincter“; og naar derfor den ærede Premierminister igaar talte om — hans Ord mindes jeg ikke saa lige, men de gik omtrent ud paa, at den, som har Korset, signer sig selv først, samt at, naar man sætter „den plebeiske Aands onde Instincter“ til Korset, vilde de nok vide at gjøre sig gjældende; man havde jo da ogsaa allerede hørt ymte om, hvad de vilde slaae ind paa, saasom Tvangsloven for Fæsteafløsning og forskellige andre Ting, hvorefter blandt han endte med at nævne en Indkomstskattelov — saa vil jeg i den Anledning kun bemærke, at jeg veed ikke, hvor høit oppe i Samfundet man sporer Indvirkningerne af den plebeiske Aands onde Instincter, jeg veed ikke, om man nødvendig skal være f. Ex. Excellence for ikke at være udsat for at komme ind under disse Indvirkninger; men det veed jeg, at saafremt Etatsraader, hvad jeg dog ikke med Sikkerhed veed, ere Høivelbaarenheder, og altsaa efter min Mening maatte agtes en Smule havede over den plebeiske Aands onde Instincter, saa have vi i Rigsdagen en „virkelig“ Etatsraad, og maaskee flere, men jeg tænker nærmest paa Johannes Ephraim Larsen, der har erklæret sig for Fæsteafløsningslovens Lovlighed. Naar han dernæst talte om en Indkomstskattelov, saa veed jeg heller ikke rettere, end at Hs. Høivelbaarenhed, den forrige Finansminister, idetmindste til en vis Tid gav sig Mine af at attraae (En Stemme: Han foreslog) en Indkomstskattelov, og jeg mindes endog meget klart, at blandt den nuværende Forsamlings ærede Medlemmer har netop den Rigsdagsmand, som i dette Dieblis sagde: „Han foreslog“, været iblandt dem, der ganske særlig ønskede en Indkomstskattelov; — jeg tyder her paa Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (A. Hage), en Mand, om hvem det almindeligt er antaget, at, hvis

der virkelig blev givet en Indkomstskattelov, vilde han ikke være iblandt dem, der mindst vilde komme til at søle den. Som Følge deraf forekommer det mig klart, at saadanne Indskydelser kunne komme fra ganske andre Aander, end fra den plebeiske Aand og dennes onde Instincter, men det forekommer mig da ogsaa, at det var mindre paa sit rette Sted, hvad den ærede Premierminister igaar udtalte. Desuden, lad os gaae til andre Aander, f. Ex. den aristokratisk Aand — har da den ikke onde Instincter? — er det ikke en Virkning af onde Instincter hos denne Aand, naar den hist og her har indført Stavnshæandet og Livsegenkabet og Knutten og den hemmelige Retspleie o. s. v. — Overhovedet troer jeg, at det vilde være vanffeligt at fremhæve nogen som helst menneskelig Aand og sige om den: see den Aand staaer reen og uden Plet; der have vi Ridderen uden Dabel og uden Lyde, og til den skulle vi holde os. Den høitærede Premierminister har i mine Tanker gjort sig selv og sin Sag en meget ringe Tjeneste ved, at gjøre dette Angreb og med det Samme gjøre sig skyldig i den efter mine Tanker grove Misforstaaelse af Stikordet „den plebeiske Aands onde Instincter“. Men det er da langtfra nogen ene-staaende Misforstaaelse og jeg vil gjerne betragte, hvad den ærede Premierminister i den Retning har sagt, som en Virkning af den dødelige Varme, hvormed og hvorunder han talte. Lignende Uttringer, ja, som det forekommer mig, stundom endnu værre, ere vi vante til at høre, og det dagligdags, havde jeg nær sagt. Vi horte f. Ex. endnu igaar en Uttring af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), der forekom mig at være saa stærk, at, kan man tilgive ham den, maa man lettelig kunne tilgive Premierministeren, hvad han sagde. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds betegnede nemlig noget Bist ikke blot som en Statsfeil, men spiede han til, jeg kalder det en Statsfeil, for det er værre end en Uret. Jeg skulde nu mene, at en Uret er endnu værre end en Statsfeil, hvis der overhovedet kan være en Statsfeil, uden tillige at være en Uret, — saa at den Opfatning, som den ærede Rigsdags-